

35
anys!

el nou cavall EXPRESS

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE MARXES DE CAVALL DE CATALUNYA

Agost - Setembre 2020

AMAC. Rambla Guipúscoa, 23-24, 4t. 08018 Barcelona. Telèfon 667 717 979

EDITORIAL

Benvolgudes/ts:

Hem acabat una fase totalment desconeguda i seguim igualment amb la ignorància del futur que ens espera. Ens hem enriquit molt, gaudint de petites coses, descobrint en algunes ocasions la seva importància. Hem tingut temps de fer coses que fins ara no li trobàvem el moment. Hem pogut llegir, escriure, reparar i preparar el material per a les properes sortides, veure els vídeos i fotos de les fetes fins ara, fer-ne una mica de tria, hem intentat mantenir als nostres cavalls en forma... sempre amb les ganes de tornar-hi i gaudir-ne més.

A l'AMAC, per la majoria que som grans, i teòricament, només teòricament, més experimentats, ens hem adonat en les primeres rutes post-confinament, que si, que teníem moltes ganes de sortir amb el cavall, i que hem gaudit més del paisatge, de la natura fantàstica que ens envolta en tot el nostre petit País, però, sobretot, sobretot, de la companyia dels nostres amics, els cavalls també, clar, però em refereixo als de dues potes. Crec que la majoria, i segur que no m'equivoco, hem gaudit més de compartir unes xerrades, que unes galopades, que també. Un bon esmorzar, del que ha costat aixecar-nos, i un bon dinar, amb una millor tertúlia, parlant de batalletes, i il·lusionats per organitzar i participar de nous plans.

A les sortides dels AMAC-KIDS veiem la satisfacció dels pares i algun avi, que els cau la bava, en compartir les sortides amb els petits/tes. En són el nostre futur i és la nostra responsabilitat que sigui així, que gaudeixin força amb l'afició, que per molts de nosaltres ha estat i segueix essent, una passió.

Ho sento, però torno a insistir en el tema de la prudència. Sé que no sóc precisament el més indicat i que no dono massa exemple, però per això mateix ho faig. Una de les finalitats de la nostra associació és vetllar per la seguretat dels socis, que tothom s'ho passi d'allò més bé en les sortides que organitzem, però que ningú prengui mal. Sabem però que és impossible evitar tenir algun ensurt, tal com hem vist en aquests primers dies, en què les caigudes, no han estat molt abundants, però d'haver-ni, n'hi ha hagut.

Des de la Junta s'ha animat, primer en les fases de "desconfinament i després en la de represa, en l'organització de rutes d'un dia, per part de socis, en diferents comarques,

amb un èxit total. No pel gran nombre de participants en totes elles, doncs no podia tampoc ser-ho per normativa, però per la qualitat, sobretot humana, de la gent que tenia moltes ganes de retrobar-se.

Estem a l'estiu, època de calor, dies llargs i vacances. Hem hagut d'ajornar l'Equitrobada, però s'ha organitzat la setmana al Pirineu, per part de l'AMAC, de la mà de l'Eric Bonnemazou, gran professional, i diferents socis, també organitzen sortides en petit comitè, per les seves zones. Esperem poder seguir amb el programa, que us anirem actualitzant, i tenim garantits bons articles, on ens explicareu les vostres experiències, acompanyades de les millors fotos per fer-nos molta enveja.

Agraeixo l'oportunitat de poder dir-vos aquestes quatre coses, i que les hagueu llegit.

Bon estiu a tothom i si us plau, gaudiu força!!

Una abraçada.
Ramon Saumell
Secretari

CALENDARI D'ACTIVITATS AMAC 2020

MES	DATA	ACTIVITAT	ORGANITZA
Agost	Aplaçat 2021	Equitrobada 2020	AMAC
Setembre	19 i 20	Sant Pere de Torelló	Llampecs del Llémene
Octubre	10, 11 i 12	Montcortès-Pallars Sobirà	Joan Martí Pozzi
Octubre	24 i 25	Autonomia a determinar	AMAC
Novembre	14 i 15	Arenys de Mar -Maresme	Francesc Fonayet
Novembre	28	Assemblea General de socis	AMAC

VOLTAR PER CATALUNYA

Aquest títol, que ens ha acompanyat en tantes edicions de la revista, l'hem hagut de canviar per un nou encapçalament: "Confinament, rutes de desconfinament i de represa"

Esperem poder tornar ben aviat a reprendre el calendari previst per l'any 2020. Aquest és el nostre desig.

A mida que s'anaven produint els esdeveniments, la junta d'AMAC repassava el Calendari i es veia obligada a revisar totes les sortides, adaptant-les a les normes exigides. Aquestes

rutes no s'haurien pogut fer sense l'ajuda incondicional dels socis que les preparaven en un curt termini. L'AMAC ha procurat ser molt curiosa en l'oferta d'aquestes sortides al soci, tractant de complir les condicions exigides. Dies complicats en temps difícils, però ho tornarem a fer encara que sigui havent d'adaptar-nos a unes noves regles de joc: Ens rentarem les mans, ens farem petons amb les mirades i soparem junts però una mica separats i portarem la mascareta quan toqui !!

COVID-19: CONFINAMENT EN SOLITARI

Escric aquestes línies per encàrrec de l'AMAC i el dia núm. 45 del confinament. Confinament en solitari i en entorn urbà. Per un temes d'hores, no passo el confinament a Andalusia, amb la Paca, la meua dona, amb els cavalls i al mig del camp. Què hi farem! Pacència!

Perquè això encara pot durar. Sóc molt complidor. Baixo a comprar cada 15 dies, per a minimitzar contactes. Tinc establert un protocol d'ordre, dins del desordre que em caracteritza. M'aixeco, orino, em peso, controlo pressió, faig gimnàs: Estiraments, abdominals i flexions, bàsicament. Esmorzo tard i curt. Classe d'anglès via V.C., exercicis corresponents, música, dinar/ berenar de 16:30 a 18:30 (segons menús establerts, que tiren cap a espartans), whatsApps, temes cavalls: Que si les selles, que si els cascos, que si aquest itinerari, que si aquesta zona o l'altra (temps hi ha). Trucada diària a la "Jefa". Control de les trucades als amics, màxim una cada 10 dies, per tal de fugir, en lo possible, de fer-me el pesat. Sèries i documentals tele... i tancar el cicle diari: Tornar-me a

pesar, mirar la pressió sanguínia i a dormir... i a tornar a començar al dia següent! I paciència!

A mi em recorda que cal una moral semblant als esforços llargs i continuats de pujar una muntanya, d'aquestes que no s'acaben mai i que, darrera d'un promontori, en surt un altre i després un altre i un altre... i no s'acaba ... fins que s'acaba. També em recorda la mili, en què sols procuraves que el temps passes ràpid.

Actualment, en el meu cap hi ha una barreja de les dues, en el sentit que ja que hi estem, gaudim de les parts bones, mentre el temps va passant.

Seria injust que em queixés, fins ara, havent-hi tanta gent que ho passa malament de veritat.

En tot això, estic tranquil perquè els cavalls sé que ni menjar ni aigua no els manquen i espai per córrer en tenen. Pacència! **Àlex Alom**

RUTES DE DESCONFINAMENT I DE REPRESA

CATALUNYA CENTRAL: PRATS DE LLUÇANÈS

Primera sortida després del confinament . Us situo, el Lluçanès, possible comarca, es troba a la part confluent entre les comarques d'Osona, el Bages i el Berguedà. Sortim de l'Ermita de Sant Sebastià, de la Vila de Prats de Lluçanès a les 9 del matí. Abans hem fet un petit esmorzar amb una amplia retrobada dels assistents en mig de emocions, ganes de muntar, però, sobretot, "disfrutant", amb ganes de tornar, tornar a muntar a cavall amb una bona colla d'amics.

Som-hi doncs, ensemlem, pugem i sortim vorejant la Vila de Prats de Lluçanès, situada en un altiplà que vinguis d'on vinguis sempre acabes baixant al poble, com aquell que sembles ficat dins d'un volcà. Direcció sud i camí de Serra Seca passant per Vilorbí admirem aquí unes tines a la roca, cobertes amb pedres i un teulat de terra amb una petita porta per accedir al seu interior. Baixem cap a Salelles, arribant així a la Torre d'Oristà, comarca d'Osona també, camins pel mig d'uns camps ofenosos de blat i ordi, travessem la riera del Bessí, dividim ja Sant Feliu Sasserra, a la comarca del Bages. Molt bon dia i sol agraït. Aquí fem un gir i agafem direcció est, camí a la Masia de Paonelles, on gaudim de la riera Bassí amb un cabal d'aigua que en aquests dies és esplendorós. On el saltant d'aigua ens fa fer una parada i admi-

Nous companys...

rar la seva esplendor. També cal dir que aprofitem per abeurar els cavalls, refrescant-se i comentar les vistes de l'entorn. Girem una mica més en direcció nord, pugem cap la Devesa i Sant Nazari, per fer un petit esment, conjunt de residència Masia casa natal de la germana fundadora les Josefines de la Caritat de Vic (un breu comentari).

Passant pel ben mig de la finca, molt ben restaurada, ens anem cap al Pont del Blanquer, creuem per sobre i enfilem camí de l'església de Santa Eulàlia de Pardines. Ens reagrupem sota una considerable alzina, aprofitant la seva ombra, respirem una mica i tornem-hi, seguim el camí romà arribant a la vista del castell del Quer, també així a l'Ermita de Santa Llúcia preàmbul, ara ja sí, de la Vila de Prats de Lluçanès que ja arribem. Voregem el poble, arribem a l'Ermita de

Sant Sebastià, punt de sortida i arribada. Just al seu darrera, a la carena, ja és la vall de Merlès i per tant Berguedà, vet aquí les tres comarques abans comentades.

Fem una bona dutxa als cavalls, gentilessa de les instal·lacions del Pep Batriu i gaudim aquí al pla d'alzines amb unes taules parades que ja fan goig, plenes, esperant que siguin ocupades per fer un bon dinar i compartir bones xerrades de la ruta feta. Per cert, aquesta ruta tenia 28 Km. Cavalls i amics tots plegats, tots plegats poder no ho havia dit també vorejat d'una magnífica paella d'arròs que sols faltaven cantar els àngels. Una sobretaula llarga, estesa, compartim tots els comentaris, accions i sentiments de tota mena, riure molt (això sí), i parlar de la pròxima sortida a cavall.

Espero poder-vos haver explicat el que vàrem gaudir en un país, entorn, per sort o no, poc visitat, com diu aquell, diferent.

Bones rutes i Salut !
Luis Vilamú, Pep Batriu i Gerard Pujols

SHOT ON MI 9
AI TRIPLE CAMERA

RUTES DE DESCONFINAMENT I DE REPRESA

BARCELONA I ÀREA METROPOLITANA: SERRA DE RUBIÓ

El 2020 ha sorprès la humanitat amb l'aparició d'un enemic invisible que ens ha recordat la fragilitat de la nostra espècie i ens ha donat un bany d'humilitat. L'humà tot poderós, capaç de destruir el planeta tot sol, ha vist com un ser diminut el podia sotmetre a una mort lenta i cruel i l'obligava a parar de cop l'activitat frenètica del seu món.

Per tots aquells que com jo durant aquests mesos no ens ha tocat estar a la primera línia de res, aquests dies estranys de silencis i pors han servit per moltes coses. En el meu cas, per posar ordre a coses materials i per reflexionar sobre d'altres d'immaterials. M'he adonat d'aquelles persones i d'aquelles coses que he trobat a faltar i que, per tant, necessito i estimo i alhora, d'aquelles persones que em necessiten i m'estimen a mi. I m'he adonat que l'AMAC i persones que en formen part, ja són una part més de la meua vida, de les que més he trobat a faltar i amb les qui més contacte he anat tenint i he desitjat retrobar. Quan em vaig fer sòcia d'AMAC, la meua intenció era compartir aquest esport amb altres persones i fer coses que, sola, no serien possibles. Però fer-me sòcia d'AMAC també m'ha implicat crear vincles amb persones amb qui per edat, sexe o procedència, en altres circumstàncies, no hauria creat. Perquè més enllà de persones amb qui compartir una afició, he conegut persones amb un fons personal incommensurable, generosos, sempre disposats a ajudar, a escoltar i a passar-ho bé. Per això quan el meu veí d'AMAC, el Toni

Guevara em va comentar que estava preparant la primera ruta post-confinament a la nostra regió sanitària, vaig pensar que aquest retrobament tant esperat i emotiu, l'havíem de segellar amb cava. I així vàrem començar la jornada. Ens vàrem trobar en una font sota uns enormes plataners i vàrem esmorzar coques i brindar amb cava.

Un cop ja sobre el cavall, vàrem enfilem cap a l'Ermita de Santa Maria del Puig, antiga parròquia d'Esparraguera, dalt d'un turonet, amb unes vistes privilegiades de l'entorn i envoltada per un prat que ens regalava un verd intens després d'aquesta primavera tant plujosa. Baixant d'aquell turó vam enfilem la Riera dels blaus, que de tant en tant et sorprèn amb unes roques blaves com el cel que surten de les parets que pugen des de la riera. Travessant boscos de pins i alzines vam arribar l'Ermita de la Salut, a la falda de Montserrat, al costat de les coves de salnitre on vam dinar i els fills del Toni, la Paula i l'Arnau ens van apropar uns refrigeris per despertar els sentits.

Després de dinar, va arribar per mi la part més espectacular de la ruta, quan vam anar carenant la Serra de Rubió per l'obaga. Passant per un camí estret, guanyat a la muntanya i recuperat recentment, entre vestigis del passat i restes de llambordes. La meua euga anava mirant a dreta i esquerra, potser tenia por que aparegués algun bandoler, un miquelet o el timbaler del bruc. A l'esquerra, com una aparició o un decorat, es retallava contra el cel el perfil menys conegut de Montserrat, la "Montse", que li diu el Toni, magnífica, imponent, misteriosa. Segons Verdaguer, van ser els serafins que amb serra d'or tallaren aquells torons per fer-li un palau a la Reina del Cel. A mi també em sembla molt bella la llegenda que vaig llegir en un llibre antic del meu oncle que deia que Montserrat era la tomba que havia fet Hèrcules a una nimfa que després de robar-li el cor, morí entre els seus braços.

Després d'arribar a un dels punts més alts de la Serra de Rubió i gaudir d'unes espectaculars vistes, vam tornar a descendir per acabar la ruta, acomiadar-nos i desitjar-nos salut i que aquests temps tant incerts quedin enrere i puguin tor-

nar les abraçades i l'activitat de la nostra estimada associació. De ben segur que Montserrat des del seu altar ens va guinyar l'ull, ens guiarà i ens acollirà dins el seu mantell blau, perquè així sigui.

Glòria Gómez Pulg

RUTES DE DESCONFINAMENT I DE REPRESA

ALT PENEDEÈS-GARRAF

Ja teníem ganes de fer coses després de tants dies tancats. Evidentment calia anar amb prudència i seguir estrictament la normativa. A l'entrar a la fase 2, només podíem agrupar-nos 15 persones i no sortir de la zona. Aquestes dues comarques pertanyen a la Regió Sanitària de Barcelona, Àrea Metropolitana Sud, però ens van deixar passar de fase, excepcionalment. Ara ens semblen ja llunyanes aquestes normes, una mica embolcada, que desitgem que no tornin.

En total en vam ser 11 a cavall, més 3 que van venir amb cotxe i acompanyar al dinar. Cal indicar que dels "cavallistes" se'n van "colar" dos, de la comarca veïna, que es varen fer els despitats. (no surten a la

foto per si d'un cas...jjj). Per tant, normativa complida, quant a la quantitat de persones.

La ruta va ésser organitzada per la Montserrat Ortonoves i el Joan Martí Pozzi, bons coneixedors de la seva zona.

Ens van guiar per bonics corriols, entre pins i vinyes, als voltants d'Olesa de Bonesvalls, entre les dues comarques, amb un dia esplèndid. I, per no esgotar els cavalls, tant temps inactius i desentrenats, en vam tenir prou en no passar dels 15 km de recorregut.

L'esmorzar, sense pressa, i les birres per mitigar la calor a prop de l'arribada, van contribuir a millorar la sortida. El menjar del dinar, correcte, no tenia

importància. La gent el que volia era retrobar-se després de tant de temps i fer-la petar. Ja tornarem a tenir temps per fer-les de dos dies i de molts més quilòmetres. **Ramon Saumell**

RUTES DE DESCONFINAMENT I DE REPRESA

RUTA DE DESCONFINAMENT: GIRONA-LES GAVARRES

En Mateu i la Montse ens tenen molt ben acostumats i aquesta vegada ho han tornat a fer.

La seva hospitalitat i predisposició és immensa i les rutes que ens preparen són sempre fetes amb molta cura. Aquesta vegada ens han preparat una circular d'uns 25 qm sortint de casa seva direcció la Serralada de les Gavarres. Quina bona ruta per celebrar la fi del confinament!

L' hora de la trobada era a les 9.00AM i la puntualitat de tots els participants va ser exquisida. Les ganes de retrobar-nos després de tant de temps va fer que l'ambient fos des del començament molt entranyable i alguna abraçada i petonet fora del protocol se'ns va escapar. Després d'un petit refrigeri vam preparar els cavalls i a les 10.00AM sortíem de Monells començant a recórrer els primers quilòmetres en mig dels camps verds i florits del Baix Empordà. Espais oberts en pistes amples que permetien fer un escalament als cavalls de forma tranquil·la i pausada pel cap d'una estoneta començar a recórrer els primers camins de pujada tot gaudint d'una miqueta d'ombra que s'agraïa molt ja que el sol i la calor començaven a fer-se notar. De mica en mica la ruta començà a aga-

far pendent, combinant-se els camins més plans amb algun trosset de més pujada. Així vam anar fent fins arribar a les últimes rampes del camí de missa, on els cavalls sí que van entrar en calor de veritat, arribant al voltant de les 13.00h a "Els metges", on vam parar per dinar. Les vistes des d'aquest punt són realment impressionants i vam gaudir d'un dinar a la fresca que ens van preparar allà mateix i on no vam parar de xalar i riure. En aquest punt ens vam trobar amb en Mateu que ens feia d'assistència i que li va tocar treballar una miqueta. La Montse i en Mateu ens tenien reservat l'espèctec final per la tarda. Vam sortir de "Els metges" en direcció a St. Cebrià de Lledó i després de baixar el mateix desnivell que vam pujar però quelcom més pronunciat, ens vam endinsar en les gorgues de la Font de L'Alzina, Molí d'en Ribes i Molí d'en Frigola on els més agosarats, com en Jesús i en Quim, es van enfonsar fins ficar la panxa del cavall dins l'aigua. El paratge s'ho valia i vam estar més d'una hora saltant de gorga en gorga tot travessant el riu i remullant contínuament els nostres cavalls. Després d'aquesta experiència refrescant per tots plegats, vam arribar altre cop a les pistes i caminets que envolten el camp de blat del Baix Empordà.

Però això no va acabar aquí. Per posar la

cirereta al pastis, la Montse ens tenia preparada l'última sorpresa. Entrar amb els cavalls dins St. Sadurn de l'Heura i gaudir dels carrers, carrerons i places d'aquest poble tan i tan bonic. Des d'aquí ja ens vam dirigir cap a Monells, punt de finalització d'aquesta circular, on arribarem al voltant de les 18.30 cansats i assedegats ja que la calor ens va acompanyar bastant en el tram final i on ja teníem beguda ben fresqueta preparada. Tots asseguts a l'era de la casa dels nostres amfitrions, vam acabar de fer la última xerradeta tot fent menció i felicitació especial a les "peques" del grup (filles d'en Manolo i la Mónica) per ser tan atrevides i valentes, seguint tota la ruta sense cap problema. Enhorabona noies. Esteu fetes unes grans amazones.

Tot plegat, una jornada que ens quedarà per sempre més en el nostre record. La nostre passió, la companyia d'una colla d'allò més ben avinguda i una ruta preparada fins a l'últim detall. Què més es pot demanar? No puc acabar aquest escrit sense tornar a donar les gràcies a la Montse i en Mateu per fer-nos sentir com a casa, vetllant en tot moment per tots nosaltres i fent-nos gaudir de la ruta. Sou simplement, collonuts!

Francesc Fonayet

RUTES DE DESCONFINAMENT I DE REPRESA

RUTA DE TARRAGONA: PARC NATURAL DE LA SERRA DEL MONTSANT

Per fi havíem arribat a la fase III de desconfinament, situació que permetia començar a fer activitats esportives a l'aire lliure en espais públics. Què millor per celebrar-ho que fer una ruta pel Parc Natural de la Serra del Montsant? Ruta que vam batejar "ruta del desconfinament" en un rampell d'originalitat. I amb quines ganes ho esperàvem! La majoria tornava a muntar a cavall per primera vegada després de 3 mesos, alguns fins i tot no havíem pogut veure els nostres cavalls, ja que no tothom té la sort de tenir-los al lloc on viu. Sigui com sigui, tots ens moríem de ganes de canviar la mascareta per un casc de muntar i sortir a donar un tomb a cavall.

La sortida es feia des de Torroja del Priorat i, pels que veníem d'Alforja, Constantí i Escornalbou, la primera etapa es va fer en remolc. Vam deixar els cavalls en un petit descampat del poble i ens vam preparar per a la part més important de la ruta: l'esmorzar. Així, els 10 genets ens vam dirigir a Cal Ganxo per agafar forces (i pes) pel que ens esperava.

Amb l'últim dels cafès (o copeta de conyac) vam anar a preparar els cavalls i vam començar la ruta del desconfinament (esperem que no n'hi hagi una segona). El dia acompanyava: feia sol, però per sort la temperatura no era massa alta i vam poder esquivar la calor estiuenca durant tota la passejada. A bon pas ens vam dirigir direcció la Cartoixa

d'Escala Dei, passant per la Vilella Alta, per un camí ample que recorria les noves vinyes del Priorat (bé, tots sabem que al Priorat hi ha vinyes, però són molt maques i mai ve de més esmentar-les). Mentre apreníem a posicionar els cavalls segons el seu pas i ens anàvem coneixent millor entre tots (jo era el primer cop que participava a una ruta de l'AMAC i només coneixia a la Sílvia i el Miquel, que ens van donar un cop de mà al meu pare i a mi quan vam fer un tram del Camino de Santiago l'any passat i vam fer nit a Torroja) vam anar fent camí fins arribar a la Cartoixa d'Escala Dei, lloc obligat per fer la foto de grup.

A partir d'aquí el camí es va anar fent més abrupte, però els organitzadors ho havien previst tot i vam poder fer una

petita pausa al costat d'una font per abeurar els cavalls i estirar una mica les cames (felicitats al treball de l'organització, que va preveure llocs per donar aigua als cavalls tot al llarg de la ruta). Un cop tothom descansat, vam tornar a muntar els cavalls i ens vam dirigir cap a la Morera. Passat el poble ens vam trobar el primer "obstacle" de la ruta: un petit pont al mig del camí que només uns pocs vam poder creuar sense desmuntar. Com que el camí s'estrenyia i feia més complicat, amb una forta baixada i ple de pedres amb les quals els cavalls relliscaven, la majoria ja van seguir a peu (els que ja havíem muntat amb el Miquel ja havíem passat per camins semblants, que són als que a ell li agraden). Vam seguir avançant per aquell terreny labo-

riós poc a poc però amb pas ferm, i quan tots començàvem a tenir gana (l'esmorzar havia deixat de fer efecte) vam arribar al Mas d'en Blai (o Monestir de Santa Maria de Bonrepòs, per insistència del meu pare), lloc on es feia la parada per dinar. Allà també hi havia una font així que un cop els cavalls abeurats els vam deixar lligats en una petita clariana i els genets vam anar a l'ombra de l'edifici per dinar. Vam aprofitar també per visitar aquell lloc en ruïnes de dues plantes (una mica preocupats de si se'ns cauria a sobre, sobre tot després de que ens expliquessin que cada any s'esfondrava una part de l'estructura) que encara conserva una bodega plena de botes de fusta i un lavabo.

Havent dinat, era l'hora d'emprendre el camí de tornada cap a Torroja. A aquelles primeres hores de la tarda el sol era més intens, però per sort (o per desgràcia, com veurem a continuació) el camí quedava envoltat de vegetació, protegint-nos del sol. I va ser enmig de tot aquell verd que ens vam topa amb el segon obstacle: un tronc caigut que amb prou feines deixava passar un cavall. Vam tornar a desmuntar, i els que portaven els cavalls més alts es van haver de barallar una mica per poder passar per sota, però vam aconseguir-ho. Vam aprofitar que havíem desmuntat per seguir una estona a peu (no fos cas que ens trobéssim més troncs caiguts) i quan el camí ho va per-

metre vam tornar a pujar dalt dels cavalls. El tram final de la ruta va ser molt agradable: un camí molt ample que vorejava el riu Siurana i creuava Poboleda, ple d'arbres i passos d'aigua. I és que havia plogut tant les setmanes anteriors a la ruta que l'aigua baixava abundant encara, i fins i tot s'havia emportat part del terreny en alguns trams.

Arribats altra vegada a Torroja del Priorat, els que tenien el cavall allà es

van acomiadar abans i la resta vam seguir, acompanyats pel Francesc, fins al lloc on teníem els remolcs. Allà vam carregar els cavalls (amb més o menys dificultat) i un cop els acomiadaments fets, vam tornar cap a casa, contents d'haver-nos retrobat amb els cavalls i la natura (inconvenients de passar el confinament a Barcelona) després de tant de temps allunyats d'ells.

Matilde Roca Olivella

RUTES DE DESCONFINAMENT I DE REPRESA

TERRES DE LLEIDA VILANOVA DE MAIÀ

I les terres de Lleida no podien ser menys i també van organitzar la seva ruta de "desescalada", represa, nova normalitat, segons les preferències de cadascú, en aquesta ocasió pel Montsec de Rúbies. Diumenge 28 de Juny del 2020

Com que una ruta amb els companys de Lleida és sempre diversió garantida, rient fins que et fa mal la cara, ni la calor, ni la distància, ni haver de matinar molt, em van treure del cap la idea que a la terra ferma hi falta gent.

Els lleidatans ens varen convocar a Vilanova de Meià i, com que la mobilitat ja s'havia restablert a tot el territori, els

visitants i els locals quasi que vam empatar en nombre d'assistents. Va ser molt emotiu tornar-se a retrobar amb companys que feia mesos que no vèiem i que ens van rebre amb el seu bon humor habitual, algun comentari descarat i la seva predisposició a ajudar i anar per feina... que l'esmorzar esperava i ja tots teníem gana després d'haver matinat. Un cop ben esmorzats, el reporter local

ens va venir a fotografiar i tot seguit en Ramon Bonell va començar a guiar-nos per aquells paratges. Vam enfilem el poble de Vilanova de Meià, fent ziga-zaga per aquells carrerons costeruts i vam

agafar el camí de les tres creus per anar atacant el Montsec. El corriole ja ens va posar a prova i alguns vam pujar un tram a peu. Un cop a dalt, com a bons catalans, no ens vam posar d'acord i uns van

tirar cap a l'Ermida del Puig de Meià i la resta vam esperar darrera el guia que semblava "oficial" i que va sentenciar la situació amb la frase lapidària de "els catalans, no arribarem mai a res".

Un cop el grup es va tornar a refer, vam passar per un lloc anomenat "Los corral del xamant" o alguna cosa similar. Es tractava d'un grup de construccions irregulars on hi viuen uns països també força curiosos, 7 germans amb no masses bones puces i amb qui era millor estar-hi a bones, segons ens van dir els socis locals. Allò em va recordar la pel·lícula "7 novias para 7 hermanos" i em va fer pensar que, de fet, Lleida ve a ser com el Far-West català. Vam passar doncs tots somrients i fent compliments.

Després de fer una estona de pista i refrescar-nos en una bassa, va venir la part més interessant, "lo camí dels pedrolers". I a fe de Déu que de pedres n'hi havia! era un corriol estret pel que vam anar baixant poc a poc, carenant la muntanya, no apte per a persones amb vertigen i calia anar entrenant allò de, per on passa el cavall passo jo, per anar evitant tots els arbres i arbustos que tapaven el camí. Les vistes però eren realment espectaculars, es veia tot el pla de Lleida i en dies clar diuen que fins a Montserrat i el mar. Les casetes i els camps es veien minúsculs a sota nostre, semblaven de joguina, com si allargant la mà les poguessis agafar i canviar de lloc. A l'altra costat, davant nostre, Sant Memet amb l'ermita i el refugi a dalt de tot, ens guaitava. I per tot arreu, aquell paisatge tant bell i aspre i dur alhora.

La nostra benjamina, la Lúdia, de només 12 anys que va venir acompanyant la Montse Font, va fer tota la ruta, que no va ser gens fàcil, com una campiona. Va ser un bon bateig d'AMAC.

Un cop a baix, vam passar per Santa Maria de Meià i agafant el camí de Gàrzola vam tornar cap a Vilanova de Meià, on vam celebrar el fi de festa amb un bon dinar al Restaurant Racó del Montsec, fent gresca i xerinola. Fins a la propera lleidatans! No canvieu mai!!

*(*Disculpeu si hi ha algun error en com s'escriuen els noms dels llocs, m'ho van dir de paraula i no ho he sabut trobar escrit).*

Glòria Gómez Puig

Recuperant el temps perdut...

Fotos de paisatges
Lloc: Pics del Costabona i Balandrau
Fotos: Manolo de Cal Traginer

AMAC KIDS
*Pares, fills
& cavalls de ruta*

Espai dedicat a la relació entre pares, fills i cavalls en família

Fotos: Manolo de
Cal Traginer

Recuperant el temps perdut...

seguroshipicos.com

Muntaner 467 entrlo. • Tel. 93 414 39 39 - Fax 93 414 65 53 • 08021 BARCELONA

ariet@seguroshipicos.com

www.seguroshipicos.com

!!!NUESTRA EXPERIENCIA, NUESTRO MEJOR AVAL!!!

Calzado & Ariet Correduría de Seguros

especialistas

SEGUROS PARA CENTROS HÍPICOS · SEGUROS DE VIDA PARA CABALLOS